

**R. P. D. Thomæ Delbene Marvbiensis, Clerici Regvlaris,
Sacrae Theologiae Professoris ... De Immvnitae, Et
Ivrisdictione Ecclesiastica**

Bene, Thomas del

Lugduni, 1674

Bulla 18. Gregorij VX. De exemptorum priuilegiis circa animarum curam, &
Sacramentorum administrationem, Sanctimonialium Monasteris, &
prædicationem. Verbi Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98676](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98676)

bris, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, & Domini Nostri, D. Gregorij diuina providentia Papa XV. anno primo, retroscripta Constitutio Apostolica affixa, ac publicata fuit in valuis Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, & in acie Campi Flora, per me Augustinum Bracherium, Apostolicum Cursorem.

Octauum Spada Mag. Curs.

Sequitur aliquod dubium super ista Constitutione exortum, cum sua declaratione.

Dubium.

In Constitutione de Conseruatoribus, edita à sanct. mem. Gregorio Decimoquinto, ex sententia Sacrae Congregationis Concilij inter cetera statutum est, vt coram Conseruatoribus Regulares conueniri quidem, aut trahi debeant, sed alios conuenire, aut trahere non possint, ita vt memorati Conseruatores in causis, in quibus Regulares, & alij actores fuerint, nullam prorsus iurisdictionem habeant; sed in iis tantum, in quibus rei extiterint.

Dubitatur nunc: An per hæc verba sublata sit facultas, quam habent Conseruatores defendendi Regulares, & alios à manifestis iniuriis, & violentiis, quæ illis de facto inferuntur, dum à suis possessionibus deiciuntur, & propriis bonis vti, ac frui impediuntur.

Responsio dicti dubij.

Sacra Congregatio Cardinalium Concilij Tridentini Interpretum censuit, eiusmodi verbis minimè sublatam fuisse facultatem, quam habent Conseruatores defendendi Regulares à manifestis iniuriis, ac violentiis; dummodò obseruent formam præscriptam Constitutionibus Innocentij Quarti, & Bonifacij Octauo relatis in cap. 1. & fin. de oblig. deleg. in 6.

C. Card. de Torres.

GREGORII XV. B. XVIII.

De Exemptorum priuilegiis circa animarum curam, & Sacramentorum administrationem, Sanctimonialium monasteria, & prædicationem Verbi Dei.

Tu scias nonnulla dubia super ista Constitutione exorta fuisse, super quibus emanata sunt declarationes Sacrae Congregationis Card. Concilij Tridentini Interpretum, ab istomet Gregor. & S. D. N. Urb. VIII. eius successore respectuè approbata, qua hic subsequuntur.

GREGORIUS EPISCOPUS,

Seruus Seruorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Causa huius const.

Inscrutabili Dei prouidentia vniuersalis Ecclesiæ regimini, meritis licet imparibus, præsidentes, pastoralis nostræ sollicitudinis partes esse dignoscimus, in eam curam præcipuè incumbere, vt à dignis, & probatis tantum sacerdotibus sanctè administrantur Ecclesiastica Sacramenta; atque vt virginum Deo sacrarum Monasteria diligentissime custodiantur, & iuri

assumantur idonei ad prædicationis officium salubriter exequendum.

Concil. Trid. sess. 23. c. 15. circa Confessorum idoneitatem & approbationem disponit.

§. 1. Sanè Tridentinæ Synodi decretis prouidè cautum est, nullum Presbyterum etiam regularem, posse confessiones secularium etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut parochiale beneficium habeat, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut aliis idoneus iudicetur, & approbationem, quæ gratis detur, obtineat.

Et sess. 25. c. 11. & 15. circa sanctimonialia statuit.

§. 2. Necnon vt in monasteriis, seu domibus virorum, seu mulierum, quibus imminet animarum cura personarum secularium, præter eas, quæ sunt de illorum monasteriorum, seu locorum familia, personarum tam regulares quàm seculares eiusmodi curam exercentes, subsint immediate in iis, quæ ad dictam curam & Sacramentorum administrationem pertinent, iurisdictioni, visitationi, & correctioni Episcopi, in cuius diocesi sunt sita. Itemque vt Episcopi vniuersi sub obtestatione diuini iudicij, & interminatione maledictionis æternæ in omnibus monasteriis sibi subiectis ordinaria, in aliis verò Sedis Apostolicæ auctoritate clausuram sanctimonialium, vbi violata fuerit, diligenter restitui, & vbi iniuncta est, conseruari maxime procurent; inobedientes, atque contradictores per censuras Ecclesiasticas, aliasque penas quacumque appellatione postposita, compescentes.

Et sess. 24. c. 4. circa prædicatores Verbi Dei.

§. 3. Atque vt regulares in Ecclesiis suorum Ordinum prædicare volentes, se coram Episcopis præsentare, & ab eis benedictionem petere teneantur; in Ecclesiis verò, quæ suorum Ordinum non sunt, nullo modo prædicare possint sine Episcopi licentia; contradicente autem Episcopo nulli, etiam in suorum Ordinum Ecclesiis prædicare præsumant.

Hic autem Pont. super huiusmodi decret. multas adiungit quoad Exempt. priuat. circa animarum curam, & Sacram. administ.

§. 4. Verum quia experientia compertum est, Ecclesiastici regiminis rationes postulare, vt decreis eiusmodi aliqui adiungatur, matura deliberatione nostra, & ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, hac generali, ac perpetuè valitura Constitutione decernimus, statuimus, & declaramus, vt deinceps tam regulares, quàm seculares, quomodolibet exempti, siue animarum curam personarum secularium monasteriis, seu domibus regularibus, aut quibusvis aliis Ecclesiis, vel beneficiis, siue regularibus incumbentem exerceant, siue aliis Ecclesiasticis Sacramenta, aut vnum ex illis ministrent, præuia Episcopi licentia, & approbatione, siue quoquo modo in dictæ curæ exercitio, aut in eorumdem Sacramentorum, vel alicuius ex illis administratione de facto, absque vlla auctoritate se ingerant in his, quæ eiusmodi curam, seu administrationem concernunt, omnimodè iurisdictioni, visitationi, & correctioni diocesani Episcopi, tanquam Sedis Apostolicæ delegati, plenè in omnibus sufficiantur. Ad hæc tam regulares, quàm seculares huiusmodi nullis priuilegiis, aut exemptionibus tueri se possint, quominus si deliquerint circa personas intra septa degentes, aut circa clausuram, vel circa bonorum administrationem monasteriorum monialium, etiam regularibus subiectarum, ab Episcopo loci similiter tanquam ad hoc Sedis Apostolicæ delegato, quoties, & quando opus fuerit, puniri, & corrigi valeant.

Et quoad Confessores.

§. 5. Confessores verò, siue seculares quomodocumque exempti, tam ordinarij, quàm extraordinarij, ad Confessiones monialium, etiam regularibus subiectarum, audient

audiendas nullatenus deputari valeant, nisi prius ab Episcopo diocesano idonei iudicentur, & approbationem, quæ gratis concedatur, obtineant. Sed & administrantes bona ad eadem Monasteria Sanctimonialium, ut præfertur, etiam regularibus subiectarum, pertinentia, siue Regulares existerint, siue seculares, quomodolibet exempti, Episcopo loci, adhibitis etiam Superioribus regularibus, singulis annis rationes administrationis, gratis tamen exigendas, reddere teneantur, ad idque iuris remediis cogi, & compelli queant. Liceatque Episcopo ex rationabili causa Superiores regulares admonere, ut eiusmodi Confessores, atque Administratores amoveant: iisque Superioribus id facere detrahentibus aut negligenteribus, habeat Episcopus facultatem prædictos Confessores, & Administratores amovendi quoties, & quando opus esse iudicaverit. Ac similiter possit Episcopus viâ cum superioribus regularibus, quarumcunque Abbatissarum, Priorissarum, Præfatarum, vel Propositarum eorumdem monasteriorum, quocumque nomine appellentur, electionibus per se, vel per alium interesse, ac præsidere, absque vlla tamen ipsorum monasteriorum impensa.

Et etiam quoad Prædicatores.

Ad hæc omnia vide declarat. qua hic subiiciuntur.

§. 6. Ac demum habeat Episcopus, tanquam dictæ Sedis delegatus, auctoritatem coercendi, ac puniendi quoscumque exemptos, tam seculares, quam regulares, qui in alienis Ecclesiis, aut quæ suorum Ordinum non sunt, absque Episcopi licentia, & in Ecclesiis suis, aut suorum Ordinum, non petita illius benedictione, aut ipso contradicente, prædicare præsumpserint. Ita ut Episcopi in præmissis omnibus & singulis, aut circa ea quoquo modo delinquentes, quoties, & quando opus fuerit, etiam extra visitationem, per censuras Ecclesiasticas, aliasque pœnas vti eiusdem Sedis delegati, procedere, omnemque iurisdictionem exercere libere, & licite valeant.

Et ita, & non aliter indicari posse decernit.

§. 7. Decernentes sic per quoscumque Iudices quavis auctoritate fungentes, etiam Sacri Palatii Auditores, necnon S. R. E. Cardinales, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definiri debere; irritum quoque & inane si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, & vel ignorantur contigerit attentari.

Contrariis omnibus plenè derogat.

§. 8. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, in favorem quarumcunque personarum, atque Ordinum, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Militiarum etiam S. Ioan. Hierosolymitani, Congregationum, Societatum, ac cuiusvis alterius instituti, etiam necessariò, & in individuo exprimentis, Monasteriorum, Conventuum, Capitulorum, Ecclesiarum, & aliorum quorumcunque, tam secularium, quam regularium locorum, necnon illorum, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, vel Consuetudinibus, etiam immemorabilibus, exemptionibus quoque, indultis, & privilegiis, etiam in corpore iuris clausis, aut ex causa, titulo oneroso, vel in limine foundationis concessis, etiam Mari Magno, seu Bulla aurea, aut aliâ nuncupatis, Conservatorum deputacionibus, eorumque, atque aliis inhibitionibus, quibus Episcopi deferre minimè teneantur, & quibusvis aliis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, necnon irritantibus decretis, etiam Motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolica potestatis plenitudine, aut aliâ quomodolibet, etiam per viam communicationis, seu extensionis concessis, &

Thom. Delbene de Immun. Eccl. Pars I I.

iteratis vicibus approbatis, & innovatis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, & formis specialis & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma servanda esset; tenores huiusmodi ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, incerti forent præsentibus, pro expressis habentes, quibus quoad ea, quæ eisdem præsentibus aduersantur, illis aliâ in suo robore permanens, specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationem Roma factam omnes ligare statuit.

§. 9. Cæterum quia difficile foret præsentis literarum ad singula quæque loca deferri, ut etiam omnibus innotescant, mandamus illas ad valvas Lateran. & Principis Apostolorum de Vrbe Basilicarum, atque Cancellariæ Apostolicæ, & in acie Campi Floræ publicari, & inibi affigi, & per aliquod temporis spatium dimitti, eisque detractis, earum exempla eo in loco relinqui.

Transumptis credi mandat.

§. 10. Ac volumus, ut eandem præsentium literarum transumptis etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, & sigillo Prælati, seu personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, in iudicio, & extra illud, ubi opus fuerit, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ ipsis originalibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctionem pœnalem subiicit.

§. 11. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrorum Statuti, declarationis, decretorum, derogationis, mandati, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicæ 1622, nonis Februarij, Pontificatus nostri anno 2.

IN nomine Dom. Amen. Anno à Natiuitate D. N. Iesu Christi 1622. Indictione 6. die verò 8. mensis Februarij, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & Domini nostri D. Gregorij diuina providentia Papa XV. anno secundo, retrospectis litera Apostolicæ affixæ, & publicata fuerunt ad valvas Basilicarum S. Ioannis Lateran. Principis Apostolorum de Vrbe, ac Cancellariæ Apostolicæ, & in acie Campi Floræ, dimissis ibidem earundem literarum originalibus appensis per aliquod temporis spatium, & exinde remotis, deinde dimissis earundem literarum copiis affixis, ut moris est, per nos Cosmum Modium, & Alexandrum de Rocchis, Sanctissimi Domini nostri Papa Cursores.

Ottavio Spada Mag. Curf.

Subsequuntur hic aliquod dubia super ista Constitutione exorta, quorum resolutiones mox subiiciuntur.

Posita Constitutione fel. rec. Gregorij XV. de exemptorum privilegiis, &c. Dubitatur.

AN liceat Episcopis visitare Altaria regularium Ecclesiarum, quibus cura animarum personarum secularium non incumbit, aut loca, ubi in iisdem Ecclesiis asseruatur Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, vel ubi audiuntur Confessiones personarum secularium.

ij. An Episcopi possint regularibus præscribere, ut certis tantum in locis, ac temporibus, aut certam

D d 2 rum

rum personarum confessiones audiant, vel illorum privilegia restringere, ac moderari in sacramentis administrandis.

iii. An facultas Episcopis per Constitutionem attributa in exemptos, tam seculares, quam regulares, intelligatur etiam tributa in personas nullius diocesis?

iv. An eadem facultas competat inferioribus Prælati proprium territorium, ac iurisdictionem quasi Episcopalem habentibus.

v. An per eandem Constitutionem in illis verbis: Possit Episcopus una cum superioribus regularibus quorumcunque Abbatissarum, &c. electionibus per se, vel per alium interesse, ac præsidere, ius Abbatissas confirmandi Episcopis attributum censetur.

vi. An Confessores Monialium ante editam Constitutionem deputati, debeant ab Episcopo examinari, & approbari?

vii. An superiores Regulares similiter ante ipsius Constitutionis publicationem electi, seu deputati, alia indigeant Episcopi approbatione pro Confessionibus sanctimonialium sibi subiectarum audientis.

viii. An confessiones, quas audiunt superiores Regulares electi, seu deputati, vel confirmari post publicationem, & scientiam tenoris dictæ Bullæ, non obtemperanti Episcopi approbatione, sint nullæ, atque irritæ, necne?

ix. An Regulares generaliter ab Episcopo approbati ad confessiones personarum secularium audiendas, censeantur etiam approbati ad audiendas confessiones Monialium sibi subiectarum.

x. An Regularis ad audiendas confessiones Monialium unius Monasterij ab Episcopo approbatus, confessiones Monialium alterius Monasterij audire possit.

xi. An Confessores Regulares extraordinarii semel ab Episcopo deputati, & approbati ad audiendas Monialium confessiones pro una vice infra annum ad præscriptum sacri Concilij Tridentini, possint virtute dictæ approbationis pluries tanquam Confessores extraordinarii, earundem Confessiones audire absque nova Episcopi licentia?

xii. Cum in eadem Constitutione statutum sit, vt liceat Episcopo ex rationabili causa superiores Regulares admonere, vt amoveant Confessores Monialium, atque administratores bonorum ad earundem Monialium Monasteria pertinentium; iisque superioribus id facere detrectantibus, habeat Episcopus facultatem prædictos Confessores, & Administratores amovendi quoties, & quando opus esse iudicaverit. An eiusmodi causam Episcopus superioribus Regularibus significare teneatur.

xiii. An eadem Constitutio qua parte supponit Episcopi iurisdictioni Regulares delinquentes circa personas degentes intra septa Monasteriorum Monialium, aut circa clausuram, vel bonorum administrationem eorumdem Monasteriorum, habeat locum in omnibus delictis, an verò solum in notoriis, & cum scandalo populi?

Subsequuntur declarationes ad supradicta dubia à Congregatione Card. S. Concilij Tridentini. Interpretum data, & ab isto Pont. & Urb. VIII. eius successore rescriptis approbata.

Sacra Congregatio Cardinalium Concilij Tridentini Interpretum censuit, Constitutionem sanctæ mem. Gregorij XV. de exemptorum privilegiis, nequaquam subicere Regulares exemptos, quibus cura animarum personarum secularium non incumbit, Episcoporum iurisdictioni in his, quæ Sa-

cramentorum administrationem concernunt, nisi cum in Sacramentis personis secularibus administrandis iidem Regulares delinquant: ac propterea,

Ad primum dubium respondit, Episcopis non licere in vim eiusdem Constitutionis visitare Altaria Ecclesiarum Regularium, quibus non incumbit animarum cura personarum secularium, nec loca, ubi in iisdem Ecclesiis asservatur Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, vel ubi Confessiones personarum secularium audiuntur.

Ad ii. Hac in parte Constitutionem nihil novi iuris induxisse, nec ullam novam auctoritatem Episcopis in Regulares attribuisse: ideoque in vim ipsius Constitutionis non posse Episcopos Regularibus præscribere, vt certis tantum in locis, ac temporibus, aut certarum personarum confessiones audiant, vel alias illorum privilegia in Sacramentis administrandis restringere, aut moderari. Quod si aliunde Episcopis huiusmodi facultas competat, illam non fuisse ab eadem Constitutione sublata.

Ad iii. Censuit huiusmodi facultatem non intelligi tributam Episcopis in personas nullius diocesis.

Ad iv. Non competere.

Ad v. Ius confirmandi Abbatissas minimè fuisse Episcopis per Constitutionem attributum.

Ad vi. Confessores quidem extraordinarios Monialium nullatenus posse post Constitutionem illarum confessiones audire, nisi prius ab Episcopo diocesano idonei iudicentur, & approbentur. Ordinarios verò Confessores ante Constitutionis publicationem deputatos posse, durante triennio ab eorum deputatione inchoando, pergere in confessionibus Sanctimonialium audiendis absque alio examine, & approbatione Episcopi. Quod si contingat, vt illorum facultas à Sede Apostolica ultra triennium prorogetur, tunc debere eos ab Episcopo examinari, & approbari.

Ad vii. Superiores Regulares electos, seu deputatos ante ipsius Constitutionis publicationem, quibus aliquin facultas competat audiendi Confessiones Monialium sibi subiectarum, posse, durante eorum officio, pergere sine alia Episcopi approbatione in confessionibus audiendis illarum tantum, quæ sponte, ac proprio motu id ab eis petierint. At verò eos, qui post Constitutionem eliguntur, aut quoquo modo deputabuntur, vel qui in eorum officiis, seu dignitatibus, expleto iam tempore à Constitutionibus cuiusque Ordinis, vel aliàs legitimè præfinito ad aliud tempus confirmabuntur, nequaquam posse Sanctimonialium Confessiones audire, nisi prius à diocesano Episcopo idonei iudicati, atque approbati fuerint.

Ad viii. Confessiones huiusmodi nullas, atque irritas esse.

Ad ix. Regulares generaliter ab Episcopo approbatos ad confessiones personarum secularium audiendas, nequaquam censi approbatos ad audiendas Confessiones Monialium sibi subiectarum, sed egere quoad hoc speciali Episcopi approbatione.

Ad x. Regularem ad audiendas Confessiones Monialium unius Monasterij ab Episcopo approbatum, minimè posse audire Confessiones Monialium alterius Monasterij.

Ad xi. Confessores extraordinarios semel deputatos, atque approbatos ab Episcopo ad Monialium Confessiones pro una vice audiendas, haud posse pluries in vim approbationis eiusmodi illarum Confessiones audire: sed ab Episcopo toties esse approbandos, quoties casus deputationis contigerit.

Ad xii. Non teneri eiusmodi causam significare Superioribus Regularibus; sed hoc relinqui arbitrio, & prudentiæ Episcoporum, quorum conscientiam Sacra Congregatio serè oneravit, ne facultate sibi hac in parte attributa

attributa quoquo modo abutantur, eius rei in districto Dei iudicio rationem reddituri.

Ad xiiij. Constitutionem, habere locum in omnibus delictis, non autem in notoriis tantum, & cum populi scandalo.

Quæ Sacra Congregationis responsa ad se relata fel. record. Gregor. XV. & S. D. N. Urbanus VIII. in omnibus approbavit.

A. Card. Cætanus.

Prosper Fagnanus S. Congreg. Sec.

Subsequuntur alia duo dubia ab eadem Congregatione declarata, & à Sanctiss. D. N. approbata.

AN Regularis absque legitima licentia accedens ad Monasterium Monialium Regularibus subiectarum, ibique in loco colloquiis destinato cum Moniali colloquens, à diocesano Episcopo, tanquam Sedis Apostolicæ delegato, coerceri, & puniri possit?

Sacra Congregatio Cardinalium Concilij Tridentini Interpretum censuit, Possè. Quam Congregationis sententiam Sanctissimus Dominus Noster Urbanus VIII. ad se relata approbauit.

AN liceat Episcopo in vim Constitutionis sanct. mem. Greg. XV. de exemptorum privilegiis, punire Regulares, qui ad Abbatissæ electionem procedunt ante tempus ipsi Episcopo significatum, aut die electionis eidem nullatenus prænuntiata?

Declaratio disti dub.

Sacra Congregatio Cardinalium Concilij Tridentini Interpretum respondit, Regulares ex eadem Constitutione ita demum tenei Episcopo significare diem electionis Abbatissæ, cumque usque ad præfinitum tempus expectare, si antea ipse expressè declarauerit, se uti velle facultate sibi hac in parte attributa, Abbatissarumque in electionibus per se, vel per alium interesse, ac præsidere. Post eam verò declarationem licere Episcopo animaduertere in Regulares, qui ante tempus significatum, aut die electionis eidem non prænuntiata, ad Abbatissæ electionem procedunt.

Cof. Card. de Torres.

Prosper Fagnanus S. Congr. Secr.

VRBANI VIII. BVLLA V.

Confirmatio Constitutionis Pij V. de Ciuitatibus, Terris, & Locis S. R. E. non infeudandis.

Et Declarationis INNOCENTII IX. desuper edita.

VRBANVS EPISCOPVS,
Seruus Seruorum Dei. Ad futuram
rei memoriam.

Sacro sancti Apostolatus ministerij cura, quam altitudo diuitiarum sapientiæ & scientiæ Dei humilitatem nostram nullo licet meritum suffragio gerere voluit, iugiter nos admonet, ut in iis præcipuam Apostolicæ seruitutis sollicitudinem adhibeamus, per quæ temporali Sanctæ Romanæ Ecclesiæ ditionis, conseruationi consulitur: atque ided Nos, quæ à Rothom, Delbene de Immun. Eccl. Pars II.

manis Pontificibus prædecessoribus nostris hanc ob causam prouide sancita fuerunt, ea non solum ipsi inuolant curabimus custodire, sed etiam ab aliis perpetuò obseruari debere statuimus. Dudum siquidem à felicis recordationis Pio Papa Quinto prædecessore nostro literæ huius tenoris emanarunt. Pius Episcopus seruus seruorum Dei, Ad perpetuam rei memoriam. Admonet nos suscepti cura regiminis vniuersalis Ecclesiæ, cui auctore Domino præsidemus, ut Ciuitates, Terræ, Oppida, & loca Nobis, & Sedi Apostolicæ in temporalibus mediâtè & immediâtè subiecta perpetuò in iure, dominio, & proprietate, ac possessione dictæ Sedis conferuerunt. Sanè licet nonnulli Romani Pontifices prædecessores Nostri, per eorum Constitutiones rerum Ecclesiasticarum alienationes prohibuerint, & iam factas reuocauerint, & annullauerint: nihilominus cum retroactis temporibus nonnulli nimium ambitiosi, & dominandi cupidi, sub variis prætextibus, coloribus, & causis sæpè etiam falsis (quod non sine maximo animi nostri mœrore referimus) aliquibus Romanis Pontificibus suggestionibus, & insinuationibus conati sint ostendere, & persuadere magis vtile, & expediens Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, & Sedi præfata fore, si aliquæ Ciuitates, Terræ, Oppida, Caltra, Arces, & loca ad ius, & proprietatem eiusdem Sedis pertinentia in feudum, gubernium, Vicariatum, Ducatum, aut quemvis alium titulum perpetuum, vel ad tertiam generationem, seu ad vitam, aut aliàs ad longum tempus concederentur; vel etiam ex eo, quod aliàs in feudum data, aut quouis alio titulo huiusmodi alienata fuerint, & propterea tanquam ad Sedem prædictam deuoluta, vel deuoluenda, posse, & debere de iure iterum infeudari, atque inde nonnullas alienationes, infeudationes, & concessiones à Sede Apostolica emanasse: ex quibus illa non mediocrem diminutionem non solum patrimonij, sed existimationis recepisse dignoscitur. Hinc est, quod nos considerantes omnium Ciuitatum, & locorum prædictorum singularem fidem & promptam deuotionem eidem Sedi exhibitam, omni tempore valde vtilem, & salutarem fuisse, & esse, ac volentes non solum alienationes huiusmodi, quas tempore nostro omninò exulare intendimus, de medio tollere, & quod nobis licere non patimur, nostris successoribus indicamus, quos non immemores fore speramus, ante Domini Nostri Iesu Christi in examine diei magni aduentus Tribunal villicationis nostræ rationem reddituros nos esse: sed ut omnis alienationum huiusmodi fiendarum occasio penitus aboleatur quantum cum Deo possumus, peramplius prouidere, Constitutionibus prædecessorum nostrorum, huiusmodi etiam inhærendo, aliasque innovando, Motu proprio, & ex certa nostra scientia, non ad alicuius super hæc nobis oblatæ petitionis instantiam, sed ex mera animi nostri deliberatione, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, habita etiam super his cum venerabilibus fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus in consistorio nostro secreto consultatione matura, de eorum consilio, & vnanimi assensu) qui etiam iurauerunt præfenti Constitutioni non contrauenire, nec Pontificibus alienationes contra tenorem præsentium attentantibus consentire, & absolutiones à iuramento huiusmodi non petere, hac nostra perpetuò valitura Constitutione decernimus, & declaramus Ciuitates, & loca prædicta, etiam hæcenus in feudum, aut quemvis alienationis titulum dari solita, vel consueta, ad nos, & Sedem præfatam quomodolibet deuoluta, & pro tempore deuoluenda, absque alia vltiori declaratione, & illorum possessionis apprehensione eo ipso Sedi, & Cameræ Apostolicæ incorporata, ac ad ius, proprietatem, & dominium pristinum ac possessionem rediisse censei, perinde ac si